

UN PREDICATOR DINTRE MORȚI

Cuprinsul

UN PREDICATOR DINTRE MORȚI.....	1
O confirmare a Evangheliei?	2
Cunoștințe noi?.....	4
O predică înflăcărată?.....	5

Luca 16.31: Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți.

Omul nu este înclinat să gândească rău despre sine, dar majoritatea oamenilor sunt foarte înclinați să se scuze atunci când se dedau păcatului. Ei spun: „Dacă am trăi în vremuri mai bune, am fi oameni mai buni; și dacă am avea un loc într-un mediu mai bun, am trăi mai sfânt.”

Când oamenii caută cauza păcatului, o caută peste tot, numai că nu în locul potrivit. Unii dintre ei găsesc vina în circumstanțele lor. „Dacă m-aș fi născut bogat în loc să fiu sărac”, spune unul, „nu aș fi devenit necinstit”. „Dacă m-aș fi născut în clasa de mijloc și nu bogat”, spune altul, „nu aș fi fost atât de expus ispitelor poftelor și mândriei ca acum; dar situația mea este astfel încât poziția pe care o ocup în societate mă obligă să fiu cu totul altfel decât ar trebui să fiu”.

Alții inversează situația și găsesc vina în societate. Ei spun că totul în guvern, în stat, în instituțiile umane este atât de rău, încât ei nu pot fi buni. Alții dau vina pe educația lor. Dacă părinții lor i-ar fi educat altfel, nu ar fi devenit ceea ce sunt acum. Este vina părinților lor, păcatul a fost al tatălui sau al mamei. Sau este caracterul lor. Ascultă cum vorbesc despre ei înșiși: „Dacă aș avea un temperament ca al lui cutărică, ce om bun aș fi! Dar cu caracterul meu rebel, este imposibil.” Alții merg mai departe și dau vina pe predicator. „Dacă predicatorul”, spun ei, „ar fi predicat mai serios pe atunci, dacă ar fi fost privilegiul meu să stau sub o învățătură sănătoasă și să primesc o interpretare mai fidelă a Cuvântului lui Dumnezeu, atunci aș fi mai bun.”

Ah, domnilor, puneți șaua pe calul greșit și povara pe spatele greșit. Dacă inimile voastre ar fi reînnoite, atunci ați fi mai buni, dar înainte ca aceasta să se întâmple, nu vă veți schimba, chiar dacă societatea ar fi adusă la perfecțiune, predicatorii ar fi devenit îngeri și profeții ar fi devenit serafimi. Dar, având atunci mai puține scuze pentru păcatele voastre, ați fi de două ori mai vinovați. Oamenii vor spune întotdeauna că dacă mediul lor ar fi mai bun, și ei ar fi mai buni, în timp ce schimbarea trebuie să aibă loc în ei înșiși, dacă vreau să începă din locul potrivit.

Printre alte „capricii”, care apar în mintea omului, există uneori și unele precum cele din textul meu. „Dacă va merge la ei cineva dintre morți, se vor pocăi” (Luca 16.30), a spus omul bogat în iad. Unii au spus: „Dacă bătrânul meu tată sau un patriarh venerabil ar învia dintre morți și ar predica, ne-am întoarce cu toții la Dumnezeu”. Acesta este un alt mod de a trimite reproșul în direcția greșită. Vom face tot posibilul să respingem o astfel de presupunere și să confirmăm învățătura textului: „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți.”

Presupunând că un predicator ar veni dintr-o altă lume să ne predice, trebuie să presupunem, desigur, că vine din cer. Nici măcar omul bogat nu a cerut ca el sau unul dintre tovarășii săi să poată ieși din iad pentru a predica. Sufletele pierdute nu pot vizita această lume, iar dacă ar face-

o, nu ar putea mărturisi adevărul și nici nu ne-ar putea arăta calea spre cer, pentru că ele însele nu au pășit pe ea. Sosirea unui astfel de om pe pământ ar fi un blestem, o ruină. Dacă este posibil ca un predicator să vină dintr-o altă lume, atunci el trebuie să vină din cer. Trebuie să fie un Lazăr, care a stat în sânul lui Avraam, o ființă curată, desăvârșită și sfântă.

Acum imaginați-vă pentru o clipă că un astfel de om ar fi coborât pe pământ. Gândiți-vă că mâine am auzi vestea minunată, că un venerabil defunct, îngropat de multă vreme, și-ar fi deschis brusc mormântul și sicriul și ar predica acum Cuvântul vieții. Oh, ce agitație ar fi pentru a-l auzi predicând! Ce încăpere ar fi suficient de mare pentru a-i cuprinde pe ascultătorii săi? Cum v-ați înghesui să-l ascultați! Câte mii de imagini ar apărea cu el, înveșmântat în haina morții sau ca un înger coborât din cer! Câtă agitație ar fi în orașul nostru, și nu numai în acest oraș, ci în toată țara! Popoarele cele mai îndepărtate ar afla repede această veste și fiecare tren și fiecare vapor ar aduce călători, care ar dori să-l asculte pe acest predicator minunat. Și cât de atenți ați asculta, cât de solemn ați privi această apariție supranaturală! Cât de atent ați asculta fiecare cuvânt! Fiecare silabă ar fi prinsă și tipărită ca expresie a unui om care a murit și a înviat. Și bănuim, că ar avea loc nenumărate convertiri, dacă s-ar întâmpla așa ceva, pentru că astfel de adunări atrăgătoare ar fi cu siguranță binecuvântate. Mulți păcătoși împietriți s-ar pocăi, sute de ezitanți ar lua o hotărâre și s-ar face mult bine.

Stați, chiar dacă prima parte a frumosului vis s-ar împlini, a doua nu s-ar împlini. Dacă unul dintre morți ar învia, predicile lui nu ar pocăi mai mulți păcătoși decât predicile oricui altuia. Dumnezeu ar putea binecuvânta astfel de predici, dacă ar vrea, dar în sine, predicile unui înviat îmbrăcat în haine de mort sau sub forma unui înger nu ar avea mai multă putere decât predicile unui om simplu din zilele noastre.

Dar totuși, mulți oameni ar presupune că învierea unui sfânt ar aduce avantaje. Avantajele, gândesc eu, ar putea fi doar trei. Unii ar spune că *avantajele ar sta în puterea dovezilor*, căci dacă cineva ar veni cu adevărat din porțile de perle ale Ierusalimului, nu s-ar mai putea contesta adevărul revelației. Unii ar presupune că el *ne-ar putea spune mai multe decât Moise și profeții* și că ar fi un avantaj atât în învățăturile pe care le-ar da, cât și în dovezile pe care le-ar aduce. Și, în al treilea rând, unii ar presupune că un avantaj ar *rezulta din modul de exprimare al unui astfel de om*. Căci, cu siguranță, el ar vorbi cu mare elocvență și cu o putere mult mai mare și cu un sentiment mai profund decât orice predicator obișnuit, care nu a văzut niciodată seriozitatea profundă a unei alte lumi. Să analizăm aceste trei puncte unul câte unul și sperăm să obținem claritate în această privință.

O confirmare a Evangheliei?

Prieteni, dacă mărturia unui om, care a înviat dintre morți, ar avea vreo valoare pentru confirmarea Evangheliei, nu ar fi folosit-o Dumnezeu deja înainte? Aceasta va fi prima mea dovadă. Este fără îndoială adevărat că unii au înviat dintre morți. Găsim în Sfânta Scriptură relatări că unii au înviat dintre morți prin puterea lui Isus Hristos sau prin mijlocirea profeților; dar veți observa faptul ciudat că niciunul dintre ei nu a spus niciun cuvânt despre ceea ce a văzut în timp ce era mort.

Oh, ce taine le-ar fi putut dezvălui Lazăr, care a zăcut patru zile în mormânt! Nu vă puteți imagina că surorile lui l-au întrebat ce a văzut, dacă a stat în fața tronului de foc al lui Dumnezeu, dacă a fost judecat pentru ceea ce a făcut în timpul vieții și dacă a intrat în odihna veșnică. Dar chiar dacă l-au întrebat, este sigur că nu le-a răspuns, pentru că dacă ar fi răspuns, am fi știut acum. Tradiția ar fi păstrat relatarea.

Și nu vă amintiți că, odată, când Pavel a prelungit cuvântarea până la miezul nopții, un tânăr, Eutih, a căzut din cauza somnului și a fost ridicat mort? Pavel s-a apropiat, s-a rugat și tânărul a înviat.

Dar s-a ridicat și a predicat Eutih după ce a înviat dintre morți? Nu. Pavel a continuat predicarea, iar toți l-au ascultat și nu au dat atenție la ceea ce văzuse Eutih. El nu avea mai mult de spus decât Pavel. De la niciunul dintre toți cei care au fost readuși din umbra morții prin puterea divină, repet, nu ni s-a comunicat niciun secret și nu ni s-a dezvăluit niciun mister. Dumnezeu știe cel mai bine de ce. Dacă Dumnezeu a hotărât că cei înviați trebuie să tacă, atunci așa este cel mai bine. Mărturia lor ne-ar fi ajutat puțin, altfel ne-ar fi fost comunicată.

Dar mai departe, gândesc că dacă astăzi un om ar învia din mormânt și ar confirma adevărul Evangheliei, lumea necredincioasă nu s-ar apropia mai mult de credință decât este acum. Iată un critic necredincios. El neagă dovezile autenticității Bibliei, dovezi atât de convingătoare încât suntem obligați să acceptăm că tăgăduirea lui este fie blasfemie, fie absurditate. Îi lăsăm lui alegerea între cele două. Dar el îndrăznește să nege adevărul Sfintei Scripturi și presupune că toate minunile sunt false și inventate. Credeți că un om înviat ar putea convinge un astfel de om să creadă?

Dacă creația lui Dumnezeu a fost cercetată de știință și a mărturisit adevărul revelației; dacă istoria orașelor îngropate și a popoarelor dispărute a mărturisit doar adevărul Bibliei; dacă fiecare regiune din Orientul Îndepărtat este o reprezentare și o confirmare a profețiilor Bibliei, și totuși oamenii nu sunt convinși, atunci bănuiesc că nici un înviat nu i-ar convinge. Văd deja cum este înarmat blasfematorul critic pentru lupta sa. Ascultați-l: „Nu cred că ai fost mort. Mărturisești că ai înviat dintre morți, dar eu nu cred. Spui că ai fost mort și că ai fost în cer. Dragul meu, ai avut o extazie. Trebuie să aduci certificatul de deces.” Acesta este adus. „Acum trebuie să dovedești că ai fost îngropat.” Acest lucru este confirmat și de un vechi gropar. „Până aici totul este bine, dar acum trebuie să dovedești că tu ești într-adevăr cel care a fost îngropat.” „Eu sunt. Știu că sunt eu. Îți spun ca un om cinstit că am fost în cer și m-am întors.” „Ei bine”, spune necredinciosul, „asta contrazice rațiunea mea. Este ridicol să crezi că un om care a murit și a fost îngropat poate reveni la viață.” Așa l-ar trata oamenii și ar păcătui negând multe minuni, adăugând încă o minune la negarea celorlalte, dar nu s-ar apropia cu niciun centimetru de adevăr.

Și dacă minunea s-ar fi întâmplat într-o țară îndepărtată și ar fi fost relatată aici, lumea necredincioasă ar exclama: „Astfel de povestiri și tradiții copilărești au circulat peste tot, dar noi suntem oameni raționali și nu credem asta.” Un întreg cimitir ar putea învia și ar putea apărea în fața necredincioșilor care neagă adevărurile creștinismului, dar toate cimitirele lumii nu ar fi o dovadă suficientă pentru a-i convinge. Necredincioșii ar cere și mai mult. Ei sunt ca cele două fiice ale lipitorii, care ziceau: „Adu, adu!” Dovedește-i necredinciosului un fapt și el va dori să i se dovedească mereu. Atât este sigur, învierea unui mort ar avea puțină valoare pentru a convinge un astfel de om.

Dar amintiți-vă, dragi prieteni, că majoritatea necredincioșilor sunt oameni care nu reflectează. Sunt mulți oameni în această țară care mănâncă, beau și muncesc bine, dar puțini sunt cei care reflectează. Ei se gândesc doar să deschidă obloanele magazinului dimineața și să le închidă seara; se gândesc la creșterea și scăderea cotațiilor bursiere, la prețul pâinii sau la cum să vândă marfa cât mai bine. Creierul lor pare să nu fie bun pentru altceva, decât să se gândească la brânză și pâine. Religia este pentru ei o chestiune de mică importanță. Îndrăznesc să spună că Biblia este adevărată; îndrăznesc să spună că credința este bună, dar nu le pasă. Se consideră creștini. Nu au fost „botezați” când erau copii? Trebuie să fie creștini, cel puțin așa presupun, dar niciodată nu se opresc să se gândească la asta. Merg uneori la biserică sau la capelă, dar asta nu înseamnă prea mult pentru ei. Un predicator poate să-l contrazică pe altul; ei nu știu sau nu îndrăznesc să spună că amândoi au dreptate. Gândirea este o muncă atât de grea pentru ei, încât nu se obosesc deloc cu ea. Dacă mâine ar învia un mort, acești oameni nu ar fi consternați. Da, ar merge să-l vadă, așa cum merg să vadă orice altă atracție. Ar vorbi mult despre faptul că unul dintre morți a înviat. Poate că într-o seară de iarnă ar citi una dintre predicile lui, dar nu s-ar gândi niciodată dacă

mărturia lui are autoritate sau nu. Nu, sunt atât de proști încât nu se tulbură niciodată. Și dacă cel înviat din morți ar intra în casa lor, ar fi cuprinși de o teamă îngrozitoare, dar creierul lor nu s-ar strădui să înțeleagă ceea ce spune, iar simțurile lor nu ar fi tulburate. Chiar dacă unul dintre morți ar învia, marea mulțime a acestui popor nu ar fi convinsă.

Și, în afară de aceasta, prietenii mei, dacă oamenii nu cred mărturia lui Dumnezeu, este imposibil să creadă mărturia unui om. Dacă vocea lui Dumnezeu de pe muntele Sinai și vocea Lui prin Moise în Cartea Legii, dacă vocea Lui prin diferiții profeți din Vechiul Testament și mai ales Cuvântul Lui prin Fiul Său, care a adus la lumină nemurirea, nu pot convinge oamenii, atunci nimic în lume nu poate împlini această lucrare. Nu, dacă Dumnezeu vorbește o dată, dar oamenii nu ascultă, nu trebuie să ne mirăm că trebuie să predicăm adesea fără să fim ascultați. Să nu dăm loc gândului că cuvintele unuia care a înviat dintre morți au mai multă putere de convingere decât cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Biblia fără Duhul Sfânt nu este suficientă pentru a vă converti, și cu siguranță nu este suficientă, atunci nu există nimic în lume care să poată face aceasta fără influența Lui. Dacă revelația, pe care Dumnezeu a dat-o prin Fiul Său Isus Hristos în această carte sfântă, dacă Sfânta Scriptură nu este suficientă pentru a vă aduce la credința în Hristos, atunci veți rămâne nemântuiți și fără binecuvântare, chiar dacă un înger din cer, sfinții din gloria lui Dumnezeu, da, chiar dacă Dumnezeu Însuși ar coborî să vă predice. „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți.”

Cunoștințe noi?

Poate că unii cred că unul dintre cei desăvârșiți, dacă s-ar întoarce pe pământ — chiar dacă scepticii ar respinge mărturia lui — ar putea da o învățătură importantă despre cer.

„Cu siguranță”, spune cineva, „dacă Lazăr ar fi venit din sânul lui Avraam, ar fi putut da un raport care ne-ar fi făcut părul să se ridice în cap, dacă ar fi povestit despre chinurile bogatului. Dacă ar fi privit din locul fericirii spre locul chinului, ne-ar fi putut povesti despre viermele care nu moare și despre focul care nu se stinge. Ar fi putut spune câteva detalii îngrozitoare, câteva cuvinte înfiorătoare de teamă și frică din gura celor condamnați, care ne-ar fi dezvăluit mai multe despre starea viitoare a celor necredincioși decât știm acum.” „Și”, spune credinciosul vesel, „dacă ar fi venit pe pământ, ne-ar fi putut spune ceva despre odihna eternă a sfinților. Ne-ar fi putut descrie cetatea glorioasă, pe care Dumnezeu o are ca lumină eternă, ale cărei străzi sunt din aur și ale cărei porți sunt din perle. O, cât de frumos ar fi putut cânta despre prezența lui Hristos și despre fericirea celor binecuvântați! Cu siguranță ar fi adus o mână de „struguri din Eșcol”. Ar fi putut să ne dezvăluie câteva secrete cerești care ne-ar fi încurajat și întărit inimile.”

Stai, și asta este un vis! Unul dintre cei dreپți, care coboară din cer, nu ne-ar putea spune nimic mai util decât ceea ce știm deja. Ce ne-ar mai putea spune un duh din cer despre chinurile iadului? Nu este Biblia suficient de clară și de precisă? Nu au descris buzele lui Hristos suficient focul? El, care a plâns pentru oameni, nu ne-a spus în cuvinte serioase că Dumnezeu va spune în cele din urmă: „Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui” [Matei 25.41]? Aveți nevoie de cuvinte mai înfricoșătoare decât acestea: „Unde viermele nu moare și focul vostru nu se stinge” [Marcu 9.44,46,48]? Aveți nevoie de avertismente mai serioase decât acestea: „Cine dintre noi va putea locui cu un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea locui cu flăcările eterne?” (Isaia 33.14). Voi încercați deja acum să fugiți de aceasta și spuneți că Scriptura este prea îngrozitoare, pentru că Ea vorbește prea mult despre condamnare și iad. Ați asculta atunci pe cineva care v-ar spune și mai multe despre acestea? Nu, voi nu doriți să știți mai multe și nici nu v-ar folosi să știți mai multe. Aveți nevoie de mai multe detalii despre Judecata de Apoi, despre Ziua Măniei, care se apropie pentru noi toți? Nu ni se spune că Împăratul va sta pe tronul gloriei

Sale și că toate popoare vor fi adunate și că El le va despărți unele de altele, cum un păstor desparte oile de capre?

Să presupunem că ar fi cineva aici care ar fi văzut pregătirile serioase pentru această mare judecată, cineva care ar fi mărturisit unde va fi ridicat tronul și ar fi privit viitorul cu un ochi mai clar decât al nostru, ce avantaj ați avea voi? Ar putea să ne spună mai multe decât ne spune Sfânta Scriptură? Un lucru este sigur, nu ne-ar spune mai multe despre Judecată decât știm deja. „Duhule, care te-ai întors dintr-o altă lume, spune-mi, cum vor fi judecați oamenii? De ce vor fi condamnați? De ce vor fi mântuiți?” Îl aud spunând: „Oamenii vor fi condamnați pentru păcat. Citește cele zece porunci și vei găsi zece mari condamnări prin care oamenii sunt condamnați pentru eternitate.” „Știam deja asta, nu mi-ai spus nimic nou.” „Nu”, spune el, „și nu-ți pot spune nimic nou.”

Dacă nu recunoști diferența dintre bine și rău prin Scriptură, nu o vei recunoaște nici dacă ți-o spune un duh. Dacă nu cunoști calea spre iad sau spre cer din Biblie, nu o vei cunoaște niciodată. Nici o carte nu poate fi mai clară, nici o revelație mai evidentă, nici o mărturie mai simplă.

Iubiților, repetăm cu seriozitate că Sfânta Scriptură este atât de desăvârșită, atât de completă, încât nu este nevoie de nici o completare sau explicație cu privire la starea viitoare. Tot ce trebuie să știi despre viitor poți afla din Sfânta Scriptură. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că credincioșii nu privesc în jos într-o prăpastie fără fund, ci în sus, spre o cetate care are o temelie, al cărei ziditor și creator este Dumnezeu. Nici chiar cei nelegiuți nu privesc în jos într-o prăpastie necunoscută, pentru că li s-a revelat clar unde vor fi. Deși niciun ochi nu a văzut și nicio ureche nu a auzit chinurile iadului, Sfânta Scriptură ne-a spus destul despre ele, pentru a le înțelege clar, astfel încât, atunci când vor întâlni moartea, iadul și groaza, cei fără Dumnezeu nu vor afla nimic nou. Oamenii vorbăreți, curioși și leneși s-ar bucura foarte mult de un astfel de om. Ce predicator plăcut ar fi pentru ei, dacă ei l-ar putea determina să dezvăluie toate tainele! Cum l-ar onora, cum s-ar bucura de el! Ar spune: „El știe mult mai multe decât oricine altcineva. Știe mult mai multe decât ne spune Biblia. Știe atâtea detalii și este interesant să-i ascuți explicațiile minunate”. Dar cu asta s-ar termina totul. Ar fi doar o satisfacere a curiozității, dar nu ar aduce nicio binecuvântare, pentru că, dacă mai multă cunoaștere despre viitor ar fi o binecuvântare pentru noi, Dumnezeu nu ar fi ascuns-o. Nu este necesar să ni se spună mai multe. Dacă ceea ce știi nu te convinge, nu vei fi convins nici dacă cineva ar învia dintre morți.

O predică înflăcărată?

Dar unii spun: „Dacă ar fi coborât un astfel de duh, cum ar predica! Ce elocvență cerească ar curge de pe buzele lui! Cât de maiestuos ar fi discursul său! Cât de puternic ar mișca ascultătorii săi! Ce cuvinte minunate ar rosti! Nu ar fi nici o monotonie la un astfel de predicator și ne-ar plăcea să-l ascultăm în fiecare zi, iar discursurile sale minunate nu ne-ar obosi niciodată. Pământul nu a auzit niciodată un astfel de predicator. Dacă ar veni, cum l-am asculta!”

Stai, și asta este un vis. Gândesc că Lazăr din sânul lui Avraam nu ar fi un predicator atât de bun ca un om care, deși nu a murit încă, a fost atins pe buze cu un cărbune de pe altar. Ar putea un duh din lumea cealaltă să vă vorbească mai solemn decât au vorbit Moise și profeții? Sau ar putea să vă vorbească mai serios decât ați auzit voi Cuvântul în diferite ocazii? O, prieteni, unii dintre voi ați auzit predici care erau atât de solene ca moartea și atât de grave ca mormântul. Vă pot aminti câteva ocazii în care ați tremurat și ați tremurat tot timpul sub sunetul Cuvântului. Părea că predicatorul adusesese cu el arc și săgeți și vă țintise conștiința. Ați uitat unde erați și v-ați speriat atât de tare încât genunchii v-au tremurat și v-au curs lacrimile. Ce mai doriți? Dacă predicile serioase ale unui predicator puternic nu v-au mântuit, ce vă poate mântui fără influența Duhului Sfânt?

Ați auzit predici mai serioase decât aceasta. Aveai o fetiță. Copila mergea la școala duminicală. S-a îmbolnăvit grav. Ai stat zi și noapte la patul ei, dar febra creștea și ai văzut că va muri. Nu ai uitat încă cum fiica ta mică ți-a ținut o predică cu adevărat serioasă. Cu puțin înainte de a muri, ea ți-a luat mâna cu mâna ei mică și ți-a spus: „Tată, eu mă duc în cer. Vrei să mă urmezi?” Aceasta a fost pentru tine o predică solemnă. Ce ar fi putut spune mai mult un mort?

Nu ai uitat încă cum tatăl tău, un om al lui Dumnezeu, care a slujit Domnului, zăcea pe patul de moarte, iar voi, surorile și frații lui, stăteți în jurul lui și el vă vorbea pe rând. Nu ai uitat încă, în ciuda păcatelor și a necredinței tale, cum te-a privit și ți-a spus: „Fiica mea, ar fi mai bine pentru tine să nu te fi născut niciodată decât să-L disprețuiești pe Hristos și să respingi fericirea.” Nu ați uitat niciodată cum vă privea cu lacrimi în ochi și vă spunea: „Copiii mei, vă implor în numele morții și al eternității; vă implor, dacă vă iubiți sufletul, nu disprețuiți Evanghelia lui Hristos. Lăsați nebunia și întoarceți-vă la Dumnezeu și trăiți”. Ce predicator mai bun ai nevoie? Ce voce poate fi mai serioasă decât vocea propriului tău tată la marginea eternității?

Și încă nu ai scăpat complet de influența unei alte scene grave. Ai avut un prieten, un așa-zis prieten. Era un ticălos, unul care trăia în păcat și se răzvrătea împotriva Dumnezeului atotputernic. Te gândești la patul lui de moarte. Când moartea se apropia, groaza îl cuprinsese; flăcările iadului începuseră să-l atingă înainte ca el să părăsească lumea. Nu ai uitat încă gemetele și suspinele lui. În visele tale nu ești încă eliberat de expresia feței lui, distorsionată de convulsiile îngrozitoare ale fricii. Încă îți răsună în urechi strigătele îngrozitoare de teamă, cu care duhul a părăsit țara celor vii și a intrat în eternitatea întunecată. De ce predicator ai nevoie, dacă l-ai auzit pe acesta și totuși nu te-ai pocăit? Dacă după toate acestea ești încă împietrit, nici un înviat nu te-ar putea convinge.

Ah, spui că ai nevoie de cineva care să predice cu mai multă emoție. Atunci, prietene, nu poate fi unul ca acesta. Un duh din ceruri nu ar putea fi un predicator plin de emoție. Lui Lazăr, care a fost în sânul lui Avraam, i-ar fi imposibil să-ți țină o predică cutremurătoare. Fiind o ființă desăvârșită, el este, desigur, fericit. Imaginează-ți că în această dimineață o ființă fericită ți-ar predica despre pocăință și judecata viitoare. Nu îl vezi? Are un zâmbet blând pe față, aurit de lumina cerului. El vorbește despre grozăviile iadului. Este locul suspinelor și al plângerilor, dar el nu poate sospina. El vorbește despre chinurile celor necredincioși; este timpul să plângi, dar el nu poate plânge, asta ar fi incompatibil cu fericirea lui. Omul predică lucruri îngrozitoare cu un zâmbet pe față. Pe obrajii lui este vară, iar pe buzele lui este iarnă; cerul este în ochii lui și iadul în gura lui. Nu ați putea suporta un astfel de predicator; v-ar părea că vă batjocorește.

Predicatorul trebuie să fie un om ca noi. Este nevoie de cineva care, când predică despre Hristos, să zâmbească cu dragoste ascultătorilor săi, iar când vorbește despre groaza și mânia lui Dumnezeu, să tremure în duhul său. Cel mai mare efect al predicii, după ajutorul Duhului Sfânt, este în emoția interioară a predicatorului. Nu vom realiza niciodată multe cu predicile noastre, dacă nu simțim ceea ce spunem. „Cunoscând deci frica de Domnul, îi înduplecăm pe oameni” (2 Corinteni 5.11). Un duh din cer ar putea vorbi despre gloria cerului, și cât de mult i-ar străluci fața când ar povesti minunile lumii de dincolo! Dar dacă ar îndemna să fugim de mânia viitoare, vocea lui ar suna la fel de plăcut. Dacă ar vorbi despre moarte și judecată, ar face-o în același mod ca și când ar vorbi despre glorie. Sunetul vocii sale nu ar fi potrivit pentru a exprima gândurile duhului. Un astfel de predicator nu ar putea fi un predicator puternic, chiar dacă ar veni din morți.

Și mai trebuie să spunem încă ceva. El nu ar putea predica mai natural și mai sincer decât v-a fost deja predicat adevărul. M-am străduit să fiu adesea foarte personal. Nu m-am ferit să mă adresez în mod special unora dintre voi din adunare și să vă adresez un cuvânt de avertizare, pe care nu l-ați putut înțelege greșit. Nu v-am menajat acolo unde știam că vă dedați păcatului. Îmi mulțumesc lui Dumnezeu că nu mă tem să trag săgeata asupra fiecărui om, dacă este necesar. Dar totuși nu pot să vă vorbesc atât de natural pe cât aș dori. Voi toți credeți că vecinul vostru este cel vizat, când de fapt voi înșivă sunteți cei vizați.

Un mare predicator a venit într-o zi în casa voastră, numele lui este Cancer și Moarte. Este un predicator îngrozitor! A venit cu cuvinte aspre și cu un ton dur, a pus mâna pe soția ta, apoi a pus și cealaltă mână pe tine. Ți-ai amintești cum ți-a predicat. Ți-a trezit conștiința în repetate rânduri; nu te-a lăsat în pace și a scos la lumină toată viața ta de până atunci, dezvăluindu-ți păcatele. Ți-a arătat toate rătăcirile tale din copilărie, apoi a luat biciul legii și a început să-ți biciuie spatele. Te-a înspăimântat cu mânia viitoare. L-ai chemat pe predicator să se roage și ai crezut că și tu te-ai rugat, dar predicatorul a plecat și a făcut un drum în zadar. Nu a ieșit nimic bun din asta. Ai fost puțin înspăimântat și agitat, dar astăzi ești la fel ca atunci, neconvertit și nemântuit. De aceea, nici dacă ar învia unul dintre morți, nu te-ai converti. Ai naufragiat, ai fost aproape de moarte din cauza febrei; ai fost aproape să mori într-un accident, și totuși, în ciuda tuturor predicilor personale și a vocii conștiinței tale, astăzi ești încă neconvertit. Atunci învață adevărul că niciun mijloc din afară din lume nu te poate aduce la picioarele harului divin, dacă Moise și profeții nu au reușit.

Tot ce se poate face acum este următorul fapt. Duhul lui Dumnezeu trebuie să-ți aducă Cuvântul și să te binecuvânteze, altfel nici conștiința ta, nici rațiunea ta nu te pot trezi; nici avertismentele serioase, nici predicile care trezesc la viață nu te pot aduce la Hristos. Nimeni altul nu poate face aceasta decât Dumnezeu, Duhul Sfânt. Simți că ești atras astăzi? O mână blândă te trage spre Isus și o voce dulce îți spune: „Vino la Mântuitorul, păcătosule. Speranța este și pentru tine.” Acesta este Duhul lui Dumnezeu; mulțumește-I pentru asta. Dar dacă ești lăsat în voia ta, vei muri cu siguranță.

Frați și surori, să ridicăm mâinile în rugăciune pentru păcătoși, ca ei să fie atrași către Hristos și treziți, vinovați și împovărați să privească către Isus. Fie ca ei să fie luminați și convinși de Duhul Sfânt să-L recunoască pe Isus ca fiind totul pentru ei și pe ei înșiși ca fiind nimic. O, Dumnezeule, binecuvântează acest cuvânt din pricina Numelui lui Isus Hristos. Amin.

Titlul original: „*Ein Prediger aus den Toten*”

Sursa: Gehe in den Weinberg!, Editura CLV, Bielefeld, Ediția 1984.